

δύο, εἰς τὸν κατ' ἐπιφάνειαν τήρουμένον ὑπὸ τῶν πικρῶν ἐπιφάνειαν, τὸν ὅποιον μόνον δυστυχῶς πλείστοι τῶν ἐκείσε μεταδαινόντων ἀπαντῶσι, καθόσον δὲν συμβαίνει νὰ γνωρίζουσιν οἰκογενεῖας, καὶ τὸν ὅποιον ἐργάζονται ἐνταῦθα μετακρίνουσιν — καὶ εἰς τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν, τήρουμένον ἐντὸς τῶν γαλλικῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες εἰναι πλείοτε τῶν Ἀγγλῶν ἐρωστὶ καὶ δεχονται λίαν δυσκόλως ζην: ἀλλ' ὅσοι ταῦτα εἰς τὴν οἰκὸν τῶν, ἢ ἀνευ βασιλικῶν πληροφοριῶν.

Ἐπαναλέγω, ὅτι ὁ ἀληθὴς Γαλλικὸς πολιτισμὸς, ἐξεταζόμενος ἐπιπολαίως, πᾶρσιν αἰετὶ μόνον δηλητηρίου ἀφροῦς, ὡς ἐκ τῆς φαινομένης ἐλευθερίας, τοὺς ὁποίους τινὲς τῶν ἐκείσε μεταδαινόντων συνάξουσιν καὶ διασφαλίσουσιν εἰς τὴν πατρίδα μας ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν πρᾶττουσιν οὕτως.

Ὁ ἐδῶ εἰσαχθεὶς γαλλικὸς πολιτισμὸς εἶναι ὅλως παρεξήγησις τῆς ἀληθείας γαλλικῆς ἀνατροφῆς, ἢ ὁρθότερον ἢ κατ' ἐπιφάνειαν ἐλευθερίας τῆς γαλλικῆς ἀνατροφῆς, ἢ μεταφράσουσιν ἐνταῦθα αἱ παρεξήγησις καὶ ἡ διεκδοχὴ.

Συγχωρήσατε τὴν αὐθάδειάν μου, προσερχομένην ἐκ πόνου, διότι βλέπω πολλὰς οἰκογενεῖας βαινούσας — ἐάν ἐπιμένωσιν εἰς μάταια καὶ ἀνωφελεῖς δαπάναις — εἰς χρεωκοπίαν.

Ἐδδομας μετανοίας. Ριψώμεν εἰς κόρακας τὰ δηλητηρία ταῦτα. Μετανοήσωμεν, ὅπως, μὴ κατασταθῶμεν τοῦλάχιστον πένητες.

Θα λυπηθῶ ἂν παρεξήγησῃ τις τὴν εὐλαβίαν μου. Νὰ μὲ μισήσῃτε δὲν δύνασθε εἶναι ἐβδόμας, καθ' ἣν συγχωρεῖ ἕκαστος τοῦτ' ἐχθροῦς σου. Μετὰ δὲ ἡμέρας ἑργάζεται ἡ δευτέρα λεγόμενη ἀνάστασις, ἡ ἀγάπη: θα μὲ φιλήσατε διὰ τοῦ Χριστοῦ ἀνέστη.

Ἐγὼ σὰς φιλῶ ἀπὸ τοῦδε, διότι σὰς ἀγαπῶ πάντοτε.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΔΙΚΩΝ ΤΟΥ Α. ΦΟΥΚΕ.

Ἡ δ' κη τοῦ Λαβαλλιέρ, τῆς Κυρίας Λαβαλλιέρ καὶ τῶν τριῶν Ἀγγλῶν (1815—1819).

(Μετὰφρασις: Α. ΒΡΑΜ.)
(ἐν ἑξείᾳ ἰδέεσιν. Κ.)

Κατὰ τὴν 24 Ἰουλίου ἐκείνης, ὅστις δὲν ὑπέσχετο ματαίως, παρέπεμψε διὰ διατάγματός, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν συγκάλεσιν τῶν βουλῶν, πεντήκοντα πέντε πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποίων 19 κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, οἱ δ' ἑτέροι: συλληφθέντες ἐμελλον ἀμέσως νὰ παρὰ-πειθῶσιν ἐνὸπλιον τῶν πολεμικῶν συμβουλίων. Πάντες γνωρίζουσι τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἐσπευμένης ταύτης δολοφονίας, τῆς πανδήμου ταύτης ἀρνήσεως τῆς ἐπικεικῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ἡ Ἀγγλία εἶχεν ὑπόψει φωνὴν κατὰ τῶν αἰσῶν ἐπεθύμει ἐκδικήσιν, καὶ τοιαύτῃ ἦτο ὁ θάνατος τοῦ Νεῦ καὶ Λαβεδογιέρ, τούτεστι τῶν στρατιωτῶν ἐκείνων τῶν τοιοῦτον εὐτυχῶν, οἵτινες τῇ εἶχον προξενήσῃ τοσαύτας ταπεινώσεις, οἵτινες τῇ εἶχον προξενήσῃ τοσαύτας θυσίας. Ἰὰ: πληγὰς τοῦ συμπερόντος καὶ τῆς ὑπερήφανεας, ἡ Ἀγγλία οὐδέποτε συγχωρεῖ.

Ὁ Pozzo de Borgo εἶχεν ὁμιλήσει ἐκρίνε τὴν ὑπαρξιν πεντήκοντα μεγάλων ἐγγληματικῶν ἀσυμβιβαστον πρὸς τὴν ἐν Εὐρώπῃ εἰρήνην. Ἀπαντες οἱ βασιλικοὶ καὶ ὁ Σχωβριανδὸς ἐπὶ κεφαλῇ, ἐξήτουν παραδειγματισμὸν. Ἡ βασιλικὴ οἰκογενεῖα καὶ ἡ δοῦκισσα τῆς Ἀγγουλέμης διεκέρυττον ὅτι τοῦτο ἦτο ἀρκούσα ἐπιείκεια, καὶ ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως εἶχε φθάσει. Μὴ εἰμεθα λοιπὸν τόσον σκληροὶ διὰ τὸν γέροντα τοῦτον μονάρχην, σκεπτικόν, ἐρωστὴν, φίλον τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῶν καλῶν φαγητῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀπ' ἀνθρώπων ἀπέσυρε τὸν λόγον τοῦ διεταξῆς τὴν αἱματοχυσίαν, ἀλλ' εἰσι γνωστοὶ οἱ ἀληθεῖς ἐνοχοί.

Ἐκ τῶν ἐκατὸν δεκα ὀνομάτων τῶν παρὰ τοῦ Φουκε προταθέντων, παρεδόχθησαν μόνον πεντήκοντα ἐπτά. Μεταξὺ τῶν 19, τῶν ὁποίων τὸν θάνατον δι' ἐξαιρητικῆς δικαιοδοσίας ἐξήτουν, ὁ πρῶτος ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ καταλόγῳ ἦτο ὁ Νεῦ, καὶ δευτὸς ὁ Λαβεδογιέρ, ὁ δὲ τρίτος ὁ

δική κατὰ τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῶν ταχυδρομείων κατηγορία προϋβλέπετο δι' ἰδιαιτέρου ἄρθρου (1).

Ὁ Λαβαλλέτ, καίτοι ἀσθενής, μετηνέχθη εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἔνθα τοῦ προσδιώρισαν ὡς φυλακὴν μέρος στενόν, ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ὁποίου ἦτο φεγγίτης. Δὲν ἠδύναντό τις νὰ διακρίνῃ ἐκεῖθεν παρὰ μικρόν τι μέρος τοῦ οὐρανοῦ· τὰ τεῖχη ἐκασμοῦντο ὑπὸ διαφόρων ἐπιγραφῶν, ὀνομάτων καὶ ἐκφράσεων ἀπελπιστικῶν. Ἀθλία κλίνη, παλαιὰ τράπεζα, μία ἔδρα, δύο ἀκάθαρτα ἀγγεῖα, ἦσαν τὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου τούτου, ἔνθα καὶ αὐτὸς ὁ Νεῦ εἶχε μείνει ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας.

Ὁ Λαβαλλέτ παρεπονέθη· εἰάν ᾔθελον τὴν καταδίκην του, δὲν ἠδύναντο ἄλλως νὰ πράξωσιν. Ἐδεῖ λοιπὸν νὰ εἰσακουσθῶσι τὰ παράπονά του· τῷ ἔδωκαν ὅθεν δωματίον καλλίτερον, πλησίον τῆς φυλακῆς, ἣν ὁ Λαβεδογιέρ ἐγκατέλιπε, μετενεχθεὶς τὴν προτεραίαν εἰς τὴν Abbaye.

Ἐπὶ ἐξ ἐβδομάδας ὁ Λαβαλλέτ ἔμεινεν ἐν τῷ κρυπτῷ, μὴ ἔχων σχέσεις μετ' οὐδενὸς ἄλλου εἰμὴ μόνον τοῦ δεσμοφύλακος καὶ τοῦ K. Dupuy, ἀνακριτοῦ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ὅστις ἤρχετο νὰ τὸν ἀνακρίνῃ (2).

Ἡ φυλακὴ τοῦ Λαβαλλέτ ἦτο πλησίον τῆς τοῦ Νεῦ. Ἀπαξ μόνον ἠδυνήθησαν νὰ ἀνταλ-

(1) Ἴδου τὸ μέρος τοῦ διατάγματος τὸ περὶ τοῦ Λαβαλλέτ πραγματευόμενον.

Ἐπιθυμοῦντες διὰ τῆς τιμωρίας ἐγκλήματος πρωτοφανοῦς, ἀλλὰ συνάμα ἐλαττοῦντες τὴν ποινὴν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐνόχων, νὰ ἐκανοποιήσωμεν τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ μας, τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ στέμματος καὶ τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν πλήρη ἀσφάλειαν πάντων τῶν ἄλλων πολιτῶν ἄνευ ἐξαιρέσεως, ἀποφασίζομεν καὶ διατάττομεν τὰ ἀκόλουθα.

Ἄρθ. 4. Οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ οἵτινες προὔδωκαν τὸν βασιλέα πρὸ τῆς 23 Μαρτίου ἢ προσέβαλον τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Κυβέρνησιν τῆς βιαίως, ὡς καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες βιαίως κατέλαβον τὴν ἐξουσίαν, θέλουσι συλληφθῇ καὶ παραπεμφθῇ ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων πολεμικῶν συμβουλίων τῶν μοιραρχιῶν ἐν αἷς ὑπάγονται.

(2) Ὁ Κύριος Dupuy ἐγένετο μετέπειτα ἐν ἔτει 1830 πρόεδρος τῆς βουλῆς καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Δυλὴ ἦν ἐν Παρισίοις. Ἦτο ἄνθρωπος πολὺ εὐγενής, γλυκὺς, εὐμενής καὶ οὐδόλως φανατικός.

λάξωσι λέξεις τινάς. Ὁ Στρατάρχης εἶπε τῷ Λαβαλλέτ. — «Ὁ Λαβεδογιέρ ἐκατατομήθη· κατόπιν θὰ εἰσθε σεῖς, ἀκριβέ μοι Λαβαλλέτ, καὶ ὕστερον ἐγώ. — Ἀδιάφορον τίς ἐκ τῶν δύο θὰ πέσῃ πρῶτος, ἀπεκρίθη ὁ Λαβαλλέτ· πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι πλέον ἐλπίς. — ὦ! ὦ! ἀνταπεκρίθη ὁ Νεῦ σκεπτόμενος, ἴσως! θὰ ἴδωμεν! Ἐν τούτοις ὅλοι οἱ δικηγόροι οὗτοι μὲ ζαλίζουν, δὲν ἐνκοῦσι ποσῶς τὴν θέσιν μου· ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ ὁμιλήσω».

Ὁ δυστυχὴς στρατάρχης ἐτρέφετο ὑπὸ παραδόξου πλάνης. Τῷ διεκίδεζον ἄρθρα πλήρη ἀνοήτων εἰδήσεων, ἔνθα ἐπαρουσίαζον τοὺς Βουρβόνους ἤδη κλονιζομένους ἐπὶ τοῦ θρόνου των. Ὁ Νεῦ ἀνέγνωσε τὰ παιδαριώδη ταῦτα ἄρθρα εἰς τὸν Λαβαλλέτ, προσθέτων, «Εἶμαι ἡσυχος ὡς πρὸς τὴν θέσιν μου. Πολυάριθμοι φίλοι μὲ προστατεύουσιν. Ἡ Κυβέρνησις βαδίζει πρὸς τὴν καταστροφὴν τῆς. Οἱ δὲ ξένοι λαμβάνουσιν ὑπὲρ ἐμοῦ μέρος. Ἡ γενικὴ ἀγανάκτησις ἐξαπλοῦται κατ' αὐτῶν».

Τεσσάρων μηνῶν ἀνακρίσεις δὲν προσέθηκαν τίποτε εἰς τὰ πρῶτα συναθροισθέντα πειστήρια περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Λαβαλλέτ κατὰ τὴν 20 Μαρτίου· οὐδὲν εἶχε κρύψει. Ἡ δυσκολία ἦτο ν' ἀπαφασίσωσι διὰ ποίας δικαιοδοσίας ἔπρεπε νὰ τοὺς δικάσωσι. Περὶ πολεμικοῦ συμβουλίου δὲν ὤφειλον παντελῶς νὰ σκεφθῶσι. Διάταγμα ὅθεν τῆς 6 Σεπτεμβρίου τὸν κηρύττει ὡς ὑπαγόμενον εἰς τὸ σύνθημα κακουργιοδικεῖον.

Καὶ διατί νὰ διστάζῃ τις; Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ μίσους καὶ τῶν πολιτικῶν ἐκδικήσεων εἶναι ὅλως ἄφρον ἔργον νὰ προστρέχῃ τις εἰς ἐξαιρετικὰς δικαιοδοσίας, διότι τὸ πάθος, ἡ τύφλωσις καὶ ἡ γενικὴ ἀνανδρία ἐγγυῶνται ἐκ τῶν προτέρων περὶ τοῦ ἀποτελέσματος καὶ ἐνώπιον τῶν συνήθων δικαιοδοσιῶν ἀκόμη.

Τὴν 20 Νοεμβρίου ὁ Λαβαλλέτ παρεπέμφθη ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικεῖου τοῦ Σηκουάνα.

Τὴν 18 πρὸς τὸ ἑσπέρας, μόλις τῷ εἶχον κοινοποιήσῃ τὸν κατάλογον τῶν ἐνόρκων· δηλ. μίαν ἡμέραν μόνον τῷ ἐπέτρεπον διὰ νὰ ἐξαιρέσῃ ὅσους ἐκ τῶν ἐνόρκων ᾔθελεν. Ἀλλως τε τί ἦτο τὸ δικαστήριον τοῦτο τῶν ἐνόρκων; Γνωρίζετε πῶς κατηρτίζετο τότε; δέκα πέντε ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ κακουργιοδικεῖου, ὁ Νομάρχης, τῇ αἰτήσεϊ τοῦ προέδρου, διηύθυνε κατάλογον ἐζήκοντα ὀνομάτων ἐκλεχθέντων παρ' αὐτοῦ, τὸ, ὅποιον ὁ πρόεδρος περιώρι-

ζε μόνον εἰς τριάκοντα καὶ ἑξ. Ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ καταλόγῳ, οὕτω καταρτισθέντι, ἡ τύχη μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως ὥριζε τοὺς δώδεκα ἐνόρκους. Ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ κατηγορούμενος εἶχον ἀληθῶς τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαιρέσωσιν ἴσον ἀριθμὸν ἐνόρκων, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τοῦτο ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐξήσκει εἰμὴ ἐπὶ τοῦ καθαρισθέντος ποσοῦ τοῦ πρώτου καταλόγου τῶν ἐξήκοντα ὀνομάτων, τὰ ὅποια ἤδη μετ' ἀκριβείας εἶχον ἐξελέγξῃ, ὥστε ἐννοεῖ τις ἐνώπιον ποίου ὀρκωτικοῦ δικαστηρίου παρουσιάζετο ὁ ἐπὶ πολιτικῷ ἐγκλήματι κατηγορούμενος.

Τὴν πρωίαν τῆς δευτέρας, 20 Μαρτίου, ὁ Λαβαλλέτ ὠδηγήθη πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν διασκέψεων, ἔνθα εὔρε τοὺς τριάκοντα ἑξ ἐνόρκους κατὰ σειράν τοποθετημένους καὶ ἀκινήτους, τῶν ὁποίων τὰ βλέμματα καὶ κινήματα ἐπετηροῦντο ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως Bellart, προσέχοντος εἰς πᾶν κίνημα οἴκτου καὶ συμπαθείας. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔνευον χαμαὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὸ ἐπιτηρητικὸν ὄμμα του. Ὁ Λαβαλλέτ δὲ ἀνεγνώρισε παρὰ ἕνα, τὸν Κύρ. Φλερὸν δὲ Βιλλεφόρτ, μηχανικὸν τῶν μεταλλείων καὶ ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν ἐν τῷ συμβουλίῳ τῆς ἐπικρατείας τῆς Αὐτοκρατορίας, ὅτε ὁ Λαβαλλέτ ἦτο σύμβουλος. Εἰς παλαιὸς συνάδελφος! Ὁ Λαβαλλέτ δὲν ἐπεφυλάχθη νὰ τὸν ἐξαιρέσῃ ἐκ τῶν ἄλλων ἐξήρесе τυφλῶς. Ὅτε τῷ ἐγνωστοποίησαν τὸν ὀρκωτικὸν κατάλογον τῶν δώδεκα, ἀνεγνώρισε μετὰ πικρίας, ὅτι εἰς, τὸν ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ἐξαιρέσῃ, ἦτο ὁ Κύριος Σαριέν, παλαιὸς μετανάστης, τότε σύμβουλος τοῦ κράτους καὶ διευθυντῆς ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ναυτικῶν· εἰς ἐχθρὸς ἀναμφιβόλως.

Ἐν τούτοις, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, πολυάριθμος συρρὴ ἐπολιώρκει τὰς θύρας τοῦ παλατίου τῆς Δικαιοσύνης. Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν δικασταί, ἐνόρκοι καὶ μάρτυρες ἦσαν ἤδη εἰς τὰς θέσεις των.

Ὁ σύμβουλος Κορ. Κολὲ κατέχει τὴν προεδρείαν. Ὁ παρὰ τῷ ἐφετείῳ εἰσαγγελεὺς λαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ εἰσαγγελέως. Ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου κ. Τριπιὲ βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ Κυρ. Lanoix Trainville.

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὁ κατηγορούμενος εἰσάγεται. Ὁ Λαβαλλέτ εἶναι ἐνδεδυμένος μελανὰ, φέρει τὸ παράσημον τῆς μεγάλης ταινίας τῆς λεγαίωνος τῆς τιμῆς, τὸ τῶν ταξιαρχῶν

παράσημον τοῦ τάγματός τῆς ἐνώσεως καὶ τὸ τοῦ σιδηροῦ στέμματος.

Τὸ προσωπὸν του εἶναι ἥσυχον, τὸ βλέμμα του θαρραλέον, ὁδηγεῖται ὑπὸ δύο ὑπαξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς μέχρι τοῦ θρανίου τῶν κατηγορουμένων, τὸ ὁποῖον παραδόξως εἶχον καλύψει μὲ κυανοῦν ὕφασμα.

Μετὰ τὰς συνήθεις ἐρωτήσεις καὶ τὴν ὀρκοδοσίαν, ὁ Κύριος πρόεδρος διατάττει νὰ ἀναγνώσῃ τὸ κατηγορητήριον του συνταχθὲν παρὰ τοῦ κυρ. Bellart, εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν.

Κατὰ τὸ ἔγγραφον τοῦτο ὁ Λαβαλλέτ εἶχε μεταβῇ τὴν 20 Μαρτίου εἰς τὸ μέγαρον τῆς διοικήσεως τῶν ταχυδρομείων καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀκροατηρίου εἶχε προσφέρει ὑψηλῇ τῇ φωνῇ ταύτας τὰς λέξεις· «ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος καταλαμβάνω τὸ ταχυδρομεῖον». Μετέπειτα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν γραμματέα τοῦ διευθυντοῦ, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν τελευταῖον τοῦτον.

Ἐνταῦθα ἃς ἀφήσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν Κύριον εἰσαγγελέα.

Ὁ γραμματεὺς μεταβαίνει εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπανέρχεται μετὰ τοῦ Κυρίου Φερὰντ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ κατηγορούμενος κατὰ τὴν ὁμολογίαν του ἀπηύθυνε τὸν λόγον. Ὁ δὲ εἰσαγγελεὺς εἶπεν, ὅτι ὁ Φερὰντ δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν τότε νὰ ἐξηγηθῇ μετ' αὐτοῦ, διότι διήλθε τὴν αἴθουσαν ταχέως, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον του, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ κατηγορούμενος τὸν παρεκολούθησεν ἐκεῖ καὶ τοῦ ἐξηγήθη τοὺς σκοπούς του, λέγων τῷ Κυρίῳ Φερὰντ ὅτι θέλει ἀποσυρθῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κυρίου Bellart, ὅπως τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερον νὰ τακτοποιήσῃ τὰ ἔγγραφα του, ὅτι ὁ βασιλεὺς, ἐγκατέλιπε τοὺς Παρισίους καὶ ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἐμελλε τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν νὰ ἔλθῃ. Ὁ κ. Κόμητ τοῦ Φλερὰντ ἔλαβεν ἔγγραφα τινὰ καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἦδη ὁ κατηγορούμενος ἐκράτει τὰ ἡνία τῆς διοικήσεως. Ἡ πρώτη του φροντίς ὑπῆρξε νὰ γράψῃ τῷ Ναπολέοντι Βοναπάρτῃ καὶ νὰ τῷ ἀποστείλῃ ἑκτακτον ταχυδρομον εἰς Φοντενεβλώ. Ταῦτοχρόνως ἐμπόδιζε τὸν Κόμητα Φερὰντ νὰ μεταβῇ εἰς Λίλλην, δικαιολογῶν τὴν ἄρνησίν του ταύτην ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἦτο μὲ τὴν γνώμην τῆς προσωρινῆς ἐξουσίας τοῦ νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν βασιλέα. Εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς κυρίας κομίσσης Φερὰντ ἐχορήγησεν εἰσητήριο, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ νὰ μεταβῇ ὁ σύζυγός της εἰς

Ὁρλεάνς. Τὸ εἰσητήριοιον τοῦτο τῷ ἐχορηγήθη ἐπὶ τῇ ἐγγυήσει ὅτι πράγματι ὁ κ. Ferrant ἤθελεν ἀκολουθήσῃ τὴν διεύθυνσιν ταύτην.

Ὡς πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς διοικήσεως ὁ κατηγορούμενος ἔλαβεν ὅλα τὰ μέτρα καὶ προσσπινέχθη ὡς φέρεται γενικὸς διοικητὴς μετὰ τίτλον καὶ ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ τῶν καθηκόντων του. Τὸν ἐβλεπέ τις κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς 20 Μαρτίου, κρίζοντα περὶ αὐτοῦ ὅλους τοὺς τμηματάρχας καὶ τὸν γενικὸν γραμματέα καὶ πληροφορούμενον ἐὰν πάντες οἱ ὑπάλληλοι εὐρίσκοντο εἰς τὰς θέσεις των, δίδοντα διαταγὰς, λέγοντα εἰς ἓνα τῶν τμηματαρχῶν: ἀκαταλαμβάνω τὴν ὑπηρεσίαν», καὶ ζητοῦντα ταχυδρόμους, καὶ προσκαλοῦντα τοὺς γενικοὺς διοικητάς. Παρουσιάσθη εἰς τὴν συνεδριάσιν των ὡς ἀρχηγὸς των καὶ ὡς τοιοῦτος τοῖς κάμνει ζωηρὰ παράπονα διὰ μίαν πρᾶξιν τῆς διοικήσεως των.

Παρουσιάζονται τῷ κατηγορουμένῳ τρεῖς διαταγαὶ καὶ ἐρωτᾶται ἂν ἐδημοσίευσεν αὐτάς τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς 20 Μαρτίου. Μίαν ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν ἀποστολὴν ὅλων τῶν ἐφημερίδων καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν τοῦ Μονύτορος, μόνης τότε ἐφημερίδος ἐπισήμου καὶ ἡ ὁποία περιεῖχεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν προκήρυξιν τοῦ βασιλέως περὶ τῆς βεβιασμένης ἀναχωρήσεώς του, καὶ διάταγμα περὶ ἀναβολῆς τῶν βουλῶν καὶ δευτέραν ὅπως ἐμποδίσῃ ὡσαύτως τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα καὶ προπάντων τὰ τοῦ Νομάρχου τοῦ Σηκουάνα. Τὴν τρίτην δὲ, ὅπως ἀποκαταστήσῃ εἰς τὰς δύο ὁδοὺς τοῦ Λυὼν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν, ἣν ὁ κ. κόμης Φερράντ εἶχε διακόψῃ.

Αἱ τρεῖς αὗται διαταγαὶ χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς 20 Μαρτίου καὶ εἰσὶν ὑπογεγραμμέναι ὑπὸ τοῦ κόμητος Λαβαλλέτ: μία ἐκ τῶν δύο, ἡ πραγματευομένη περὶ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων, εἶναι γεγραμμένη, χρονολογημένη καὶ ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ ἰδίου.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν τῆς 20 Μαρτίου, εἰς τὰς τέσσαρας καὶ ἡμίσειαν τῆς ἑσπέρας, ὁ κόμης Λαβαλλέτ ἀπέστειλε διὰ διαφόρων ταχυδρόμων φορτία προκηρύξεων ἣν ὑπέγραψεν, ὡς γενικὸς διοικητὴς τῶν ταχυδρομείων καὶ ἡ τις ἔχει οὕτως.

Παρίσις, τὴν 20 Μαρτίου 1815.

Τέσσαρες ὥραι καὶ ἡμίσεια M. M.

Ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ εἶναι εἰς Παρίσιους μετὰ δύο ὥρας, ἕως καὶ πρότερον. Ἡ πρωτεύουσα εἶναι εἰς μέγαν ἐνθουσιασμόν. Τὸ πᾶν ἡσυχάζει καὶ ὅτι

ἂν λέγωσιν, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος δὲν θέλει λάβει χώραν εἰς οὐδὲν μέρος.

Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!

Ὁ σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας, γενικὸς διοικητὴς τῶν ταχυδρομείων,

ὑπογεγραμμένος,
ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΑΛΛΕΤ.

Ἡ ἀγγελία αὕτη τῆς ἡμέρας καὶ σχεδὸν τῆς ὥρας τῆς ἀφίξεως εἰς τοὺς Παρισίους τοῦ Βοναπάρτου, δὲν ἠδύνατο νὰ γενῇ παρὰ ἐν γνώσει τοῦ κατηγορουμένου περὶ τῶν διαθέσεων ἐκείνου. Πράγματι ὁ ταχυδρόμος, ὃν εἶχε στείλει πρὸς αὐτὸν τὴν πρωΐαν, εἶχεν ἐπιστρέψει. Εἰς τὴν ἐπάνοδόν του εἶχεν ἴδει τὸν κόμητα Λαβαλλέτ ἐν τῇ συνεδριάσει τῶν διευθυντῶν: τῷ εἶχεν ἀναφέρει ὅτι ὁ Βοναπάρτης εἶχε χαμογελάσει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς του, καὶ ὅτι τὸν εἶχεν ἐπιφορτίσει νὰ τῷ εἴπῃ προφορικῶς, ὅτι ἔπρεπε αὐτὸς ὁ κόμης Λαβαλλέτ νὰ εὐρεθῇ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην εἰς τὸ Κερμαϊκὸν καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν δούκα τοῦ Βασσάνου ὅτι μετὰ μίαν ὥραν ἤθελε φθάσει εἰς Παρίσιους. Κατὰ τὰς ὁδηγίας ταύτας, ὁ κατηγορούμενος ἀνήγγειλεν ἐπισήμως καὶ δημοσίως τὴν ἀφίξιν, περὶ τῆς ὁποίας τὸν εἶχον εἰδοποιήσει. Ἀπέστειλε δὲ πάραυτα τὸν ἰδίον ταχυδρόμον παρὰ τῷ κυρίῳ Βασσάνῳ, συνεπεία τῶν διαταγῶν τοῦ Βοναπάρτου καὶ μετέβη εἰς τὸ Κερμαϊκὸν τὴν ἑσπέραν.

«Τὰ γεγονότα ταῦτα, αἱ πράξεις αὗται, συνδέονται μετὰ τῆς ἀποπείρας ἐκείνης, ἥτις ἐκάλυψε τὴν Γαλλίαν πένθους καὶ δυστυχιῶν. Ὁ Κόμης Λαβαλλέτ προητοίμασεν αὐτὴν προηγουμένως: λέγει ὅτι ἅπαξ ἔγραψε τῷ Αὐτοκράτορι ἐν τῇ νήσῳ Ἑλβὰ, ὅπως τῷ συγχαρῇ τὸ νέον ἔτος: τῷ ἤρχετο δὲ ὑγίαν καὶ ἀνάπαυσιν. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἐσπευσμένη, διότι ἔφερε χρονολογίαν: Νοέμβριον 1814. καὶ ἔπειτα ἐπεφόρτισεν ἐπιστάτην νὰ παραδώσῃ αὐτὸν εἰς τινὰ ταχυδρομικὸν σταθμὸν καὶ δὲν ἀνομάζει ἐκείνον ὅστις τῷ ἐπέδωκε τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην.

Ἄλλ' ἐὰν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ διαγωγή τοῦ Λαβαλλέτ ἦτο μυστικὴ καὶ ἀπόκρυφος, ἀποκαλύπτεται κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν νεωτέρων γεγονότων. Τὴν εἰκοστὴν Μαρτίου, καθ' ἣν ὁ κατηγορούμενος λαμβάνει μέρος εἰς τὴν συνωμοσίαν, τὸν βλέπει τις μεταχειριζόμε-

νον ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ προσπαθοῦντα ὅσον ἡδύνατο νὰ βεβαιώσῃ τὴν πορείαν τοῦ ἄρπαγος. Ἐπὶ τῷ συμφέροντι αὐτῷ ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντα ἅτινα πρὸ ὀλίγου ἀνέλαθεν, ἐπισπεύδει ἢ βραδύνει τὴν συγκοινωνίαν καὶ τῶν πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶν εἰδήσεων ἐπιταχύνει τὴν διάδοσιν.

«Τί ἔλεγεν ἐν τῇ πρὸς τὸν Βοναπάρτην ἐμπιστευτικῇ ἐπιστολῇ του; Ἦρκειτο μόνον ζητῶν παρ' αὐτοῦ διαταγὰς. Καὶ αὐτὸ ἀκόμη ἤθελεν εἰσθαι ἐγκλημα, διότι ἐὰν ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ ὑποκύψῃ τις εἰς τὴν δύναμιν, τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ ὅπου αὕτη ὑπάρχει. Πρέπει ἡ δύναμις νὰ ἐπῆλθεν, ἐνῷ ὁ Βοναπάρτης δὲν ἦτο ἀκόμη εἰς Παρισίους. Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ αὕτη θὰ περιείχεν ἕτερόν τι. Ἀφοῦ τὴν εἶχεν ἀναγνώσει, αἱ λέξεις αὗται: «Μὲ περιμένουσι λοιπὸν εἰς Παρισίους,» δὲν φανερόνουςι ὅτι ὁ Βοναπάρτης πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀναγνώσει τὰς ἐμπιστευτικὰς εἰδήσεις τοῦ γενικοῦ αὐτοῦ διευθυντοῦ; δύναται τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος, ὅστις ἐκαινοποίει εἰς τὰς ἐπαρχίας τὸν ἐν Παρισίοις ἐνθουσιασμόν, οὔτε συνέχαιρε περὶ τούτου τὸν κύριον αὐτοῦ, ὃν ἡπάτα βεβαίως, ἀλλὰ καὶ τὸν ὁποῖον ἐνεθάρρυνε διὰ τῆς εἰδήσεως ταύτης;

Ἡ ἐγκύκλιος ἡ ἀποσταλεῖσα εἰς τὰς ἐπαρχίας μὲ διαταγὴν εἰς τοὺς ταχυδρόμους νὰ ἀφίσωσι ἀντίγραφον αὐτῆς ἐπὶ τῶν κυριωτέρων σταθμῶν τῆς ὁδοῦ, ἡ ἐγκύκλιος λέγει αὕτη, συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, σκοπὸν εἶχε νὰ μετατρέψῃ τὸ δημόσιον πνεῦμα ἢ νὰ τὸ ἐξουδετερώσῃ. Ἐὰν φαντασθῇ τις ἐν Παρισίοις τοὺς εἰς ἀγανάκτησιν ἢ ἐκπληξιν παραδεδομένους, τὸν ἐνθουσιασμόν, ὅστις εἶναι ἡ τελευταία βαθμὶς τῆς δημοσίου χαρᾶς, ἤθελεν εἶπῃ ὅτι προσεπάθουν ν' ἀναγκάσωσι τὰς ἐπαρχίας ν' ἀκολουθήσωσι τὸ ὑποτιθέμενον τοῦτο παράδειγμα, νὰ τοῖς παρουσιάσωσιν ὡς ἀνωφελῆ τὴν ἐνέργειαν, τὴν ἀντίστασιν, ἐνῷ ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἀφοσίωσις αὐτῶν πρὸς τὸν βασιλέα ἡδύνατο νὰ κατασταθῇ ὠφέλιμος.

Ὁ Κόμης Λαδαλλέτ δικαιολογεῖται καθ' ὅλα τὰ κεφάλαια τῆς κατηγορίας. Γεγονότα τινὰ ἀρνεῖται, ἕτερα ἐξηγεῖ ὡς πρὸς τὰς πράξεις, τὰς θεωρεῖ ὡς μὴ ἐγκληματικάς, εἴτε ἐνεκα τοῦ σκοποῦ αὐτῶν, εἴτε διότι ἀναφέρονται εἰς χρονολογίαν, ἥτις κατὰ τὴν γνώμην του δικαιολογεῖται.

Κατὰ συνέπειαν, ὁ Marie Chamans Λα-

βαλλέτ κατηγορεῖται, ὅτι κατὰ τὴν 20 Μαρτίου, τὴν πρωίαν, ἀνέλαθεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ταχυδρομείου τὸν τίτλον καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τῶν ταχυδρομείων, ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔδωκεν ὡς τοιοῦτος διαταγὰς, ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔστειλεν ἐγκύκλιον σκοπὸν ἔχουσαν νὰ ἀπατήσῃ τοὺς κατοίκους τῶν ἐπαρχιῶν περὶ τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως τῶν Παρισίων· ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔσχεν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ Βοναπάρτου πρὸ τῆς ἀφίξεώς του ἐν Παρισίοις καὶ οὕτως ἐθεωρήθη συνένοχος τῆς κατὰ τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον γενομένης συνωμοσίας, ἥτις σκοπὸν εἶχε νὰ μεταβάλλῃ καὶ καταστρέψῃ τὴν Κυβέρνησιν, νὰ παρακινήσῃ τοὺς πολίτας καὶ τοὺς κατοίκους νὰ ὀπλισθῶσι κατὰ τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, βοηθῶν καὶ συντρέχων ἐν γνώσει τὸν αὐτουργὸν καὶ τοὺς αὐτουργοὺς τῆς ἐν λόγῳ συνωμοσίας, εἰς περιστάσεις, αἵτινες διηκολύναν καὶ ἐξετέλεσαν αὐτὴν, ἐγκλήματα προβλεπόμενα ὑπὸ τῶν ἄρθρων 86, 87, 59 καὶ 60 τοῦ ποινικοῦ κώδικος».

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτης ὁ εἰσαγγελεὺς λαμβάνει τὸν λόγον, ὅπως ἀνακεφαλαιώσῃ τὰς κατηγορίας, αἵτινες ἐγείρονται κατὰ τοῦ κατηγορουμένου.

Πρὸ ὀλίγου ἠκούσατε, λέγει, τὴν ἐκθεσιν τῶν γεγονότων, ἅτινα αὐτομολογεῖ τὸ κατηγοριτήριον. Τὰ γεγονότα ταῦτα εἶναι ὀλίγα, ἐγένοντο δ' ἅπαντα τὴν 20 Μαρτίου. Ἡ ἡμέρα αὕτη, δυστυχῶς τόσον ἀξιολησθέντος, ὑπῆρξεν ἐποχὴ δυστυχιῶν, διότι ὑπῆρξεν ἐποχὴ ἐγκλημάτων καὶ διότι ἡ ἐπιτυχία μιᾶς συνωμοσίας, ὅσον στιγμιαία καὶ ἂν ᾖ, πρέπει νὰ δεικνύηται παρακολουθημένη ὑπὸ μεγάλων δυστυχημάτων, ἵνα ἐδραιώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς ιδέαις τῆς ἠθικῆς καὶ νὰ τρομάξῃ διὰ φρικωδῶν παραδειγμάτων ἐκείνους, οἵτινες ἤθελον τολμήσει ν' ἀμφιβάλλωσι περὶ τῆς θείας δικαιοσύνης.

(ἀκολουθεῖ)